

РЕШЕНИЕ

№ 31272

гр. София, 24.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 17.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **7392** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46 и следващите от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.
Делото е образувано по жалба на М. А. М., гражданин на С., чрез адвокат Т. Л. срещу Заповед № УРИ 5392 ПАМ - 666 от 27.06.2025 г. на Началник на отдел „Миграция” - СДВР, с която на оспорвания е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход” С., на основание чл. 41, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ.
Според жалбоподателя, оспореният акт е неправилен и незаконосъобразен. Инвокирани са доводи, че при издаването на оспорената заповед не е взета предвид, разпоредбата на чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ (в жалбата погрешно е посочен чл. 44а от ЗЧРБ). Твърди се, че М. А. М. е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила, но поради липсата на комуникация между държавните органи, той е бил принудително настанен в СДВНЧ.
По време на проведеното по делото открито заседание оспорваният се явява лично. Той и упълномощеният от него адвокат Л. поддържат жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Г. оспорва жалбата в представени съображения в писмен вид. В тях се сочи, че жалбата е неоснователна. Посочено е, че административният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при спазване на административно-производствените правила. Соци, че в случая Началник на отдел „Миграция”, СДВР е действал в условията на обвързана компетентност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с докладна записка № УРИ 5392р-583/27.06.2025 г. полицейски инспектор при сектор „Незаконна миграция“, отдел „Миграция“ – СДВР е уведомил началник на отдел „Миграция“ – СДВР, че на 27.06.2025 г. при извършена проверка на чужденци в района на метростанция „С.“, е установено лицето М. А. М..

След направени справки в информационните фондове на МВР е установено, че чужденецът няма законно регистрирано влизане на територията на страната.

Същият е подал молба за предоставяне на международна закрила, която е отхвърлена с окончателно решение на ВАС № 5142/19.05.2025 г.

М. А. М. е подал последваща молба за предоставяне на закрила, която не е допусната до разглеждане по същество.

В докладната записка е направено предложение, спрямо М. А. М., гражданин на С. да бъде наложена на принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“.

Вземайки предвид направеното предложение, Началник на отдел „Миграция“, СДВР е издал оспорената заповед.

Със заповед № 513з-9426/06.12.2018 г., Директорът на СДВР е оправомощил длъжностни лица при СДВР, включително Началник на отдел „Миграция“, СДВР да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1 и чл. 44, ал. 5, ал. 6, ал. 9 и ал. 13 от ЗЧРБ.

Със заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. Директорът на СДВР е оправомощил главен инспектор С. С., заемащ длъжността Началник на сектор „Незаконна Миграция“, при отдел „Миграция“ – СДВР да изпълнява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“ – СДВР, считано от 19.05.2025 г. до отпадане на необходимостта.

По време на проведеното по делото открито заседание адвокат Л. представи последваща молба от М. А. М. до Държавна агенция за бежанците за предоставяне на международна закрила и жалба до АССГ срещу решение № 20-ОК/09.06.2025 г. на Интервюиращ орган при ДАБ, с което последващата молба за предоставяне на международна закрила не е допусната до разглеждане по същество.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: оспорената заповед е връчена на М. А. М. лично на 27.06.2025 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 10.07.2025 г. (вх. № 17540), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е неоснователна.

Оспорената заповедта е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, защото със заповед № 513з-9426/06.12.2018 г., Директорът на СДВР е оправомощил длъжностни лица при СДВР, включително Началник на отдел „Миграция“, СДВР да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1 и чл. 44, ал. 5, ал. 6, ал. 9 и ал. 13 от ЗЧРБ.

Административният акт е издаден в предписаната от закона писмена форма, като са изложени кратки мотиви. Съдът намира този недостатък за несъществен. Фактическите основания за

налагане на процесната принудителна административна мярка са описани в акта, като е конкретно материалноправно основание - чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ. Налице е и точно описание на фактите, послужили за налагане на мярката – спрямо чужденецът е издадено решение ДАБ, влязло в законна сила, за отказ от предоставяне на международна закрила.

Нито в жалбата, нито пред настоящия съдебен състав са наведени доводи, че към момента на издаването Заповед № УРИ 5392 ПАМ - 666 от 27.06.2025 г. на Началник на отдел „Миграция” - СДВР, М. А. М. е притежавал валидно разрешение за пребиваване на територията на страната или валидна виза за влизане на територията на страната.

От изложеното следва заключението, че към 27.06.2023 г. чуждестранният гражданин не изпълнил задължението си по чл. 34, ал. 1 от ЗЧРБ да напусне страната до изтичане на разрешенния срок на пребиваване, т.е. е бил незаконно пребиваващ на територията на страната и молбата му за предоставяне на международна закрила е отхвърлена с влязло в сила решение на ДАБ, което е основание за налагане на принудителна административна мярка по чл. 41, т. 2 и т. 4 от ЗЧРБ.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена и в съответствие с нормата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ.

Административният орган е имал данни, че към момента на постановяването, оспорващият е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила, която не е била допусната до разглеждане по същество.

Съдът намира, че тълкуването на разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, не предполага забрана за налагане на ПАМ, при образувани производства по реда на Закона за убежището и бежанците (ЗУБ). Законодателят е постановил, че тези производства следва да се вземат предвид при налагане на ПАМ.

В случая, на М. А. М. е било отказано право на предоставяне на международна закрила, като този отказ е потвърден от две съдебни инстанции.

Безспорно е, че за чужденеца съществува право да подаде последваща молба за предоставяне на международна закрила, която се разглежда по реда на чл. 76а и следващите от ЗУБ.

Съгласно чл. 76в, ал. 2 от ЗУБ, при провеждане на процедурата по този раздел не се предоставят правата по чл. 29, ал. 1, т. 1 на чужденец, когато подава първа последваща молба за международна закрила единствено с цел да забави или да затрудни изпълнението на приложената му принудителна административна мярка "отнемане на правото на пребиваване в Република България", "връщане" или "експулсиране". Т.е. той няма право да остане на територията на страната.

Посочената преценка се прави от органите за административен контрол на чужденците, какъвто е и Началник на отдел „Миграция” – СДВР, в корелация с изискването на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, преди издаване на ПАМ.

В разглеждания казус очевидно на Началникът на отдел „Миграция” – СДВР е преценил, че подадената последваща молба на М. А. М. за предоставяне на международна закрила е подадена именно, с цел забавяне на извеждането му от страната, поради което е издал и Заповед № УРИ 5392 ПАМ - 666 от 27.06.2025 г., с която е постановено връщането му до страната на произход.

В случая няма данни за образувани производства по искане на М. А. М. за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване. Не са установени и културни и социални връзки на чужденеца с други български граждани на територията на страната. Същият не е уязвимо лице по смисъла на § 1, т. 17 от ДР на ЗУБ.

Не се установява, а и не се навеждат твърдения за произнасяне на съда на основание чл. 84, ал. 6 от ЗУБ, по искане на търсещия закрила, при обжалване на решението по чл. 76б, ал. 1, т. 2, той да

остане на територията на страната до произнасяне по жалбата.

При наличието на описаните по-горе фактически предпоставки, административният орган правилно е упражнил дадените от закона правомощия.

Независимо от обстоятелството, дали производството по оспорване на решение № 20-ОК/09.06.2025 г. на Интервюиращ орган при ДАБ, да завърши с влизането му в сила, съдът намира, че Началник на отдел „Миграция”, СДВР, преди да предприеме фактически действия по изпълнението на ПАМ, наложена със Заповед № УРИ 5392 ПАМ - 666 от 27.06.2025 г. на Началник на отдел „Миграция” - СДВР следва, съгласно чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ да извърши задълбочена проверка дали, при връщането на М. А. М. в С., животът и свободата му няма да бъдат застрашени и той няма да бъде изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унизително отношение.

Дори административният орган да не се откаже от фактическото изпълнение на наложената ПАМ, за оспорващия винаги остава възможността да поиска от Европейския съд по правата на човека, налагане на привременни мерки, съгласно правило 39 от Правилника на съда, чрез които да се спре изпълнението на мярката. Практиката на ЕСПЧ в тази връзка е достатъчно богата, като за пример може да се посочи делото *S. D. v. R.*, §§ 218-19, по което е наложена такава привременна мярка, защото принудително предаване на лице на Т., въпреки реален риск от малтретиране, представлява нарушение на чл. 3 от Конвенцията.

При постановяване на привременни мерки, съгласно правило 39, ЕСПЧ винаги е застъпвал становище, че когато жалбоподател се стреми да предотврати извеждането си от договаряща страна, поради предполагаем риск от нарушение на членове 2 или 3 в трета държава, средството за защита ще бъде ефективно, само ако има суспензивно действие (виж за член 3 и член 4 от Протокол № 4 жалби, *M.K. and Others v. P.*, §§ 142-148, и препратките там). Обратно, когато дадено средство за защита има суспензивен ефект, от жалбоподателя обикновено се изисква да изчерпи това средство за защита. Съдебният контрол, когато е наличен и когато подаването на жалба за съдебен контрол ще действа като пречка за извеждане, трябва да се разглежда като ефективно средство за защита, което по принцип ще се изисква от жалбоподателите да изчерпят, преди да подадат жалба до Съда или искане за привременни мерки съгласно правило 39 от Правилника на Съда за отлагане на извеждането (*NA v. the U. K.*, § 90; *A.M. v. F.*, §§ 64 и 79).

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че обжалваната заповед издадена от компетентен орган, при липса на нарушения на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата да бъде отхвърлена.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че ответникът, чрез процесуалния си представител е претендирал такива, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. М., гражданин на С., чрез адвокат Т. Л. срещу Заповед № УРИ 5392 ПАМ - 666 от 27.06.2025 г. на Началник на отдел „Миграция” - СДВР, с която на оспорващия е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход” С., на основание чл. 41, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА М. А. М., гражданин на С. да заплати на Столична Дирекция на Вътрешните Р., на

основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 7392 по описа за 2025 г. на Административен съд София - град. Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.